

4 December 2013, Remco: We worden opgehaald door de tuk tuk, met truien en jassen aan vertrekken we naar het busstation.

Omdat we vroeg vertrekken is er geen tijd voor ontbijt, gelukkig kan je op iedere hoek van de straat eten kopen. Zo ook op het station, we halen wat broodjes en wat versnaperingen. Maar eerst kopen we een busticket naar Thakek, laten we de laatste tickets hebben, wat een geluk. Anders hadden we hier moeten blijven in de kou. We ontmoeten weer de Taiwanezen en wij mogen helemaal achterin de bus plaats nemen. Dit zijn over het algemeen niet de beste plekken, maar we rijden. We stoppen zo hier en daar en ineens zegt Ilja, volgens mij moeten we er hier uit. Met de telefoon in de hand, de app geeft aan dat we hier zitten. Ik vragen aan iedereen, maar de een zegt dat het klopt en de ander dat we verder moeten. De bus gaat rijden, gelukkig is iedereen wel zo, dat er geschreeuwd wordt naar voren en wat blijkt de app heeft niet gelogen. We worden gedropt in de middle of nowhere, de tassen liggen op straat en wij staan op straat. We gaan navraag doen, in een huisje waar iemand ligt te slapen, laat maar die ligt zo lekker te slapen. Een hotel verder op, eerst maar informeren wat een kamer kost. Ik vraag heeft u ook wifi en ja hoor dat heeft ze. Gelijk erachter vroeg ik, wat kost een kamer, gratis zegt ze. Gratis? Ze bedoelde dat de wifi gratis is, kwam ik achter na 3 keer vragen. Een hotel die gratis is, hoe dom kan ik ook zijn. Ik vraag ook maar even over de bus naar Thakek, die komt om 15.00 uur en het was 14.15 uur. Met deze info loop ik naar Ilja die midden op straat staat te wachten met al onze spullen, dat was wel een komisch gezicht. Er komt zo een bus en die brengt ons naar Thakek. Ik zie daar wat winkeltjes, ga even eten en drinken halen, zei ik. Kom ik terug, staat de bus er al! Snel pakten we de spullen en laden alles in, 1 van de tassen kon nog achterin, maar die ander moest mee, dus bus was vol. We steken onze koppen naar binnen en het was zwart van de mensen. Niet alleen zwart van de mensen maar ook wit van de rijst zakken. De bus was vol, en in het middenpad allemaal rijstzakken, daar moesten wij dus zitten. Dat was een mooi gezicht voor de Lao mensen, iedereen was erg benieuwd hoe wij dat gingen oplossen. Omdat de rijstzakken al op de grond liggen en de bushoogte meestal net aan beloopbaar is, loop ik nu als het monster van Lognes door de bus. Ilja als eerst, daarna volg ik, ze laat zich zakken op de zakken rijst. Daarna ik met mijn lange benen, rugtas en een klein tasje, laat ik me zakken. Oké Ilja zit en ik lig, best uit te houden zo languit. De bus gaat rijden en alle ogen zijn nog steeds op ons gericht, we hebben in ieder geval weer voor een beetje reuring gezorgd. De rit duurt ongeveer 3,5 uur, met het geluk dat er mensen in en uit gaan. Na 1,5uur komen er plaatsten vrij, wij zitten weer normaal, wel apart. Ik zit naast een moeder en dochter, de dochter wordt af en toe blauw en grijs. Ik zit gelukkig denk ik, maar nu het kind begint te kotsten, vraag ik me af of het misschien toch beter is om op de rijstzakken te zitten. Maar we komen aan en daar gaat het om als je aan het reizen bent. Nu nog vanaf het busstation naar een hostel, wij weten nog niet waar, maar de tuktuk chauffeur wist er wel een. We betalen weer een vermogen, voor maar 5 minuten rijden, we nemen een kijkje in dit hostel(Travellerslodge) en laden alles weer uit, het is goed genoeg. Het hostel is echt een hostel, waar iedere echte backpacker wil zitten, daar komen we later pas achter. Allemaal klitten en mannen met baarden, die een statement willen maken. Het zijn vaak jongeren die er alles aan doen om te laten zien dat ze lang op reis zijn. Ze willen anders zijn dan anderen, maar ze zien niet dat ze

Weg uit de kou, als we de kou in willen gaan we wel naar Nederland.

Geschreven door Remco & Ilja
zondag 15 december 2013 04:01 -

allemaal op elkaar lijken. Wij hebben er geen last, voor hun zijn wij niet interessant en andersom ook niet. Het hostel is net een oude fabriek die nu als hostel fungeert. De kamers zijn kil, maar wel groot, als het maar geen herrie is vannacht is alles oké. Na een reisdag nemen we meestal niet de moeite om een restaurant te zoeken, dus eten we hier wat. We duiken onze kamer in, kijken een film en gaan lekker op tijd slapen.